

אישה שלא דומה לי

מערבית: יותם בנשלום

היא התיירה את סרט המשי האדום, קראה דרור לשער השחור, התיירה עוד כפתור בכותונת הלבנה והשקופה והניחה לקווצות השער ללטף את צוואר השנהב שלה. ענק הזהב שלה השתלשל אל הנקיק הכסוף שבין השדיים הצחורים, שחציים האחד גלוי מעל המחשוף וחציים האחר מסתמן לעין המתבונן מפַּעַד לְתוֹנֵת המשי, המכסה את גופה בקושי. היא ירבה בכורסה הכחולה והרחבה, נינוחה ומתפנקת. מולה עמד פֶּאָרְס, פניו זועפות ומרוכזות בתווי פניה. מדי פעם התקרב כדי להרים קווצת שער המסתירה מעט את מצחה, ואז נסוג והתרחק כדי לבחון את ישיבתה. היא חייכה אליו חיוך זוהר שהסגיר את עצמת אהבתה אליו: שיניה הקטנות והתואמות הבהיקו, ובאישוניה גאה אשד של אושר ושל גני ורדים. הוא התעלם מהחיוך, ובקול רם, חדור ביטחון עצמי ונרקיסזם עז, הורה לה: "שבי לגמרי בנוח, מפני שיכול להיות שתשבי כאן שעות בלי לזוז. קודם כול תנשמי עמוק."

כמה נפלא להעניק השראה לאומן כשאני אוהבת אותו והוא אוהב אותי! בתמונה תהיה דמותי זכה, עדינה ונעימה מאין כמוה. אהבתי תשתקף בפרטים שעל הבד ובצבעים שעליו: כל צבעי הקשת משתקפים מן הפנים כשהאושר מאיר עליהן. כך הרהרה בחוויה, ואז נשאה אליו עיניים עוגבות ומתפנקות. הדבר לא ריכך את מבטו. פניו היו קודרות ורציניות, והוא בחן אותה ואת כן הציור לסירוגין, והעביר את המכחול על הבד המתוח על גבי מסגרת העץ. רוחה קצרה והיא רטנה מעט, אבל למראה מבטי האזהרה הקודרים שהעידה בה כדי שלא תזוז נכנעה. אחת המטלות הקשות ביותר שאפשר להטיל על אישה היא להשתיק אותה לשעות על גבי שעות – שעה, שעתיים, שלוש. אוף, שנביא האהבה יעזור לי, מתי כבר יגמור לצייר?

השתיקה והישיבה ללא נוע שגזרה על עצמה התחילו לעייף אותה ולגרום לה לאבד את סבלנותה, אבל אין מה לעשות, לתהילה יש מחיר, ואולי התמונה שלה תתפרסם כמו המונה ליוה. ליאונרדו דה וינצ'י בילה ארבע שנים בציור האישה שאהב – נכון או לא? היא התאזרה

* מג'דולין אלרפאעי היא סופרת ועיתונאית סורית. עורכת ראשית של כתב־העת "אלצאות". עומדת בראש המוסד הערבי־אירופי לשלום. פרסמה שישה קובצי סיפורים ורומן, והשתתפה בחיבור ספרים במגוון שפות. השתתפה במפגשים רבים בנושאי תרבות וספרות בסוריה ובאירופה.

בסבלנות, כרגיל. מולו אסור היה לה לענות לשיחות בטלפון הנייד שלה, והן הגיעו בזו אחר זו. מראש ידעה שלא ירשה לה לענות לטלפונים, כדי שלא תשנה תנוחה ותקלקל את הציור שעל קווי המתאר שלו עבד קשה כל כך. אבל מה אם זה אבא שלי בטלפון, ואם לא אענה לו יכעס? מה אומר לו, ואיזה שקר לבן או אפור אמציא כדי לרצות אותו? מה אם הטלפון הוא מהבוס שלי, שעלול לכעוס אם איעדר מהעבודה או אאחר להגיע אליה בלי סיבה מוצדקת? אם אתעלם מהשיחות שלו עוד ועוד, ברור שיכעס. בטח יחכה לי דו"ח תקופתי מרואה החשבון... לא חשוב, לתהילה יש מחיר ואותו עליי לשלם. מאות תמונות, שאלות, תהיות ומחשבות הרודפות זו את זו עלו בראשה, אך היא הייתה מוכרחה לגרש את כולן מעליה ולשמור על רגיעה מוחלטת מחשש שהמתח והמצוקה ישתקפו בהבעת פניה שבציור. פארס היה עסוק ראשו ורובו בעבודתו: ערבב כחול באדום, הוסיף סגול לוהט ולא הבחין במצוקתה. כהרגלו כשהוא שקוע בעבודה, שכח את עצמו לגמרי – את רגשותיו, את תחושותיו ואת כל העולם – ותשוקתו לא ידעה גבול. לנוכח השתקעותו השתוקה במלאכתו התקשתה נאָהד להתרכז. היא זכרה את הפעמים הרבות שבהן התנהג אליה לא יפה ולא שם לב לצערה. הוא היה האחרון שבא לנחם אותה ביום שבו מתה אִמָּה, ותירץ זאת בתואנה שאיחר להתקשר אליה ולשמוע על כך בגלל בעיות קליטה בסטודיו שלו, המצוי במרתף. ביום הולדתה המציא איזו סיבה לסגור לה את הטלפון בפנים, ואז נעלם לכמה ימים בלי לומר לה מזל טוב ואפילו זר ורדים לא טרח לקנות לה, כי מועד החגיגה כבר עבר. היא נזכרה איך בגד בה עם חברתה, ונשטפה צערי; פניה קדרו והסטודיו נשטף אנחות. אז נרעדה לשמע קולו הרועם המתנשא בצעקה:

"נאהד, מה קורה? שלא תהרסי לי את הציור, נאהד, בפעם האחרונה אני מזהיר אותך, תסדרי אֵת איך שאת יושבת! תכף גומרים."
 "אל תכעס, יקר שלי, מצטערת, כנראה לא שמתי לב לרגע."

פארס שב והתמסר לציור, ותווי פניו התרככו. הוא החל להניף את המכחול בקלילות, משיחה פה ומשיחה שם, ומפעם לפעם הביט בנאהד. פניה החווירו מעט וחיוך קלוש עיטר אותם, ובתוך תוכה התאמצה להיזכר בדברים היפים שקשרו את שניהם זה לזה. היא זכרה את המכתבים העדינים שהיו מעבירים זה לזה בבקרים, את הערבים הנעימים בבתי הקפה בשכונה הישנה, את הבכי שפָּכה בחיקה כשסבל כאבי תופת במשך שלושה חודשים – אז הייתה לו מטפלת ואהובה ואחות, ויום הזיל מולה דמעות של חרטה על הצער ועל הקשיים שהוא גורם לה. באותם ימים הרגישה כמו אם המשגיחה על בן יחיד וסורר המבקש ממנה סליחה שוב ושוב.

"יאללה, נאהד, גמרנו. לכי למטבח, תעשי קפה."

היא נשענה לאחור והתמתחה לכל אורכה, טלטלה את ידיה כדי להפעיל את השרירים הרפויים והעיפה מבט לעבר פארס. הוא הדליק סיגריה מגולגלת והתחיל נושף את עשנה בתענוג כמי שניצח בקרב קשה, קרב שהיא אחד הכלים בו. אחרי כמה רגעים זינקה נאהד ממושבה ופנתה אל היריעה כדי לחזות בפרי סבלנותה, יצירתו של פארס שלה, הנודע לתהילה בחוגי התרבות והאומנות. היא הביטה ביריעה, ואז הצטעקה בקול שהרעיד את כל החלונות והמראות בסטודיו:
 "זאת אישה שלא דומה לי!"